

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER.

REDACT.: H.C.G. LANGEMEYER, H.E. WESTENBERG, F.P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N.L. PRAK.
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a
19^e JAARGANG 17 JANUARI 1947 8 BLZ. No. 11

U keerde terug van Uw vakantie.

U is anders terug gekeerd, dan U was, toen U in groote haast die ochtend Uw koffer pakte in een ijzige kou, terwijl Uw hoofd nog vol was van doezelig gonzen of mischien wel van de Kerstrede.

Herinnert U zich scherp, wie U was op die ochtend (of was het al middag?).

U onderging een moreele mangeling in deze vakantie, Uw maag een fysiek mangeling, U leefde in een orgie van spijs en drank; Uw zinnen werden bedweld met orgeltonen, met hulst, met eend, met gepraat en met kaarslicht, Misschien wel met olieballen, bisschopswijn en gevoelige woorden. U heeft stellig het zinnebeeld van de schoone lei gehanteerd.

U realiseerde zich eenigedingen.

U merkte, dat Uw studiebalans niet meeviel.

U ontmoette eenige militairen met verlof, die zelf niet meer verder konden studeeren.

U dacht na over de Indische kwestie.

U legde een lineaalje onder de letters van de nieuwe Almanak en bemerkte, dat ook zetmachines verslijten.

U hoorde óveral van te vervangen machinerieën.

U bedacht welke landen U per sé nog wilde zien.

U maakte Uw kas op,

U krabde zich bedenkelijk op het hoofd en...

U ontdekte dat het kaal werd of Uw haren grijs.

U kon zomaar tien boeken, vijf films, drie toneelstukken, één ballet, vier tijdschriften, vijf concerten en verscheidene tentoonstellingen vinden, die U bepaald in U opnemen wilde, maar waar U de tijd niet voor had, zelfs niet in Uw vakantie. U merkte dat U achter raakte.

U moest constateeren dat Uw persoonlijke hobby's in de prullemand waren gestopt.

U schrok van allerhande vermanende woorden, Ja, ja, doet U nu maar niet zoo schrikachtig en ontwijkt U mij niet, door net Uw veter vast te maken. U voelt zich als een stuk waschgoed, dat eerst over een ribbelig waschplankje heen en weer is geroetsjd en nu slap bollend in de wind, heen en weer wiebelt aan twee armen, die vastgepind zijn met waschknijpers.

En toch.....

..... Ja, en toch

Dit jaar wordt de voorbereiding getroffen tot de viering van het 100-jarig bestaan van het D.S.C. in 1948.

Wij wenschen U een voorspoedig 1947.

1847 - 1947

100 Jaar D.S. Sociëteit Phoenix.

1 Maart 1947 zal het een eeuw geleden zijn, dat het leven van onze Sociëteit een aanvang nam. Een eeuw is deze Sociëteit het centrum geweest van het meest intensieve studentenleven van Delft. Een eeuw lang zijn gebruiken tot mores gegroeid om weer door nieuwe gebruiken te worden vervangen. Een eeuw lang zijn onder de Phoenix de kale koppen doorgetrokken, om weer na enkele vreugdevolle jaren met haren, onder haar warme vleugels weg te trekken: de kille maatschappij tegemoet. En aan ons, de leden van dit oogenblik, valt nu de eer te beurt dit eeuwoude bestaan te herdenken.

Onder de leiding van de door het Bestuur van de D.S. Sociëteit „Phoenix” benoemde Eeuwfeestcommissie en hare subcommissies zal nu de huidige bezetting van de Sociëteit moeten toonen, dat zij met recht de afstammeling is van de ware Sociëteit. Ieder lid moet toonen, dat hij werkelijk lid is en wat over heeft voor het welzijn van de door de oorlog en massabeweging reeds zoo zwaar belaagde vogel.

Ieder individueel zal moeten meewerken en is verantwoordelijk voor het welslagen van dit eeuwfeest.

De Eeuwfeestcommissie beseft dat zij zal stuiten op vele moeilijkheden. De Sociëteit is arm, de leden zijn arm en ... Nederland is arm. De leden zullen pas na veel porren bereid zijn wat tijd te geven. Maar gevierd zal dit Eeuwfeest worden en goed ook!

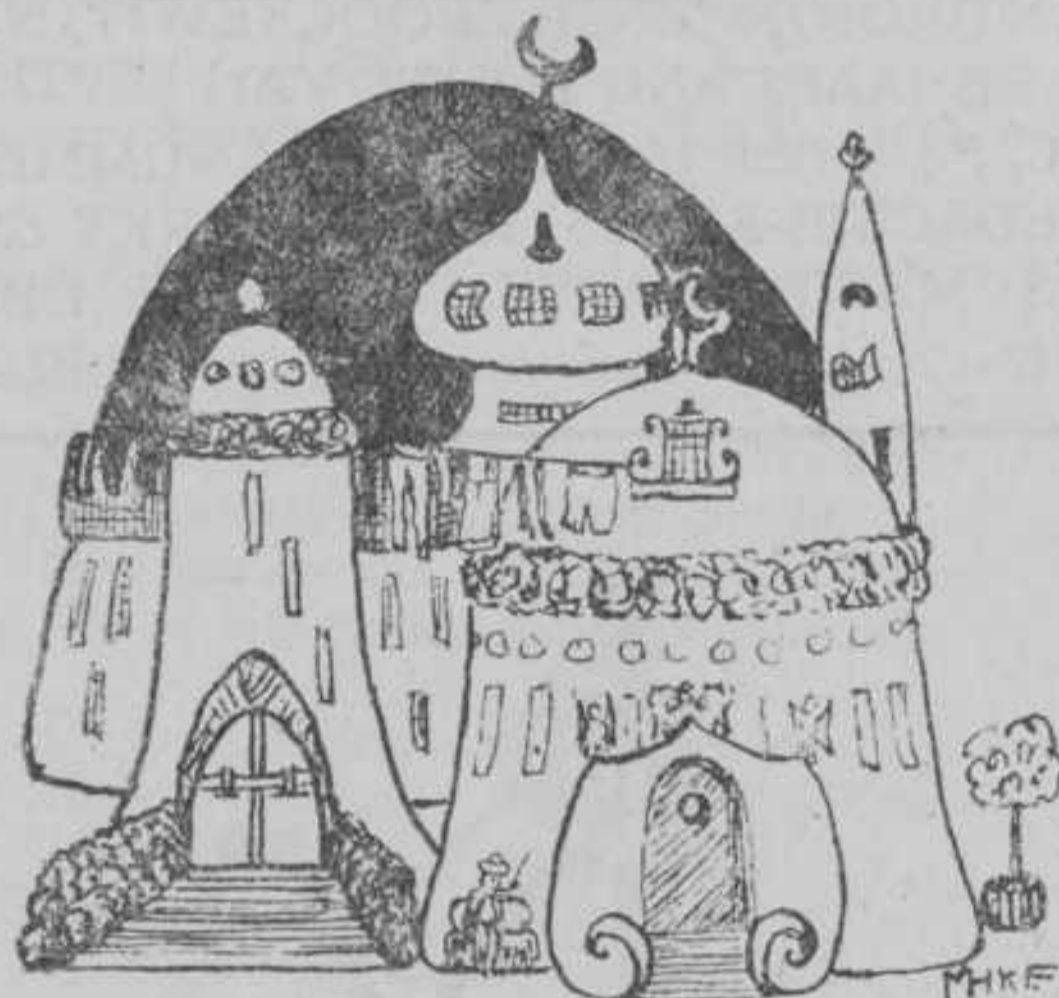
Alle leden zullen samen een schitterend festijn opbouwen en vieren en ieder die niet naar zijn vermogen het zijne tot de viering heeft bijgedragen en die slechts profiteert kan gerust zijn gang gaan. Als de „Phoenix” nog de ware „Phoenix” is, pikt hij persoonlijk deze profiteurs de lever uit in een wilde rond vlucht door de zalen.

financiën kan weinig hulp van buiten af worden ingeroepen. Wij zullen alles zelf moeten maken, aanleggen en versieren. En dat kan gemakkelijk met 1000 leden. Het zij hier ten overvloede nog eens vermeld, dat het actief deelnemen aan de voorbereiding van een grootsche viering als deze tot de ple-

zierigste belevenissen in Uw studententijd zal behooren. Hier is eindelijk Uw kans om eens zelf aan het actieve en schepende studentenleven deel te nemen. Rekent er nu reeds mee dat de laatste weken van Februari druk zullen zijn en dat U dan veel tijd aan de Sociëteit moet geven. En ook nu al kunt U plannen maken, overleggen of ze te verwezenlijken zijn en onderzoeken. Geen plan is te fantastisch, geen idee te zot. Want grootsch en fantastisch moet dit feest zijn. Eerste en tweedejaars gaat met Uw clubs aan het werk. Van U zal het Kinderfeest afhangen. Teekenaars en architecten zoekt naar ideeën voor gedenkboek en versiering en zet die op papier! En gij oude Delvenaren verzint middelen om de burgerij in onze vreugde te betrekken! Begint reeds nu! Want er is haast bij.

Hieronder volgt een voorlopig programma. Met Uw medewerking zal dit Eeuwfeest de Sociëteit waardig zijn.

De Eeuwfeestcommissie van de Soc. „Phoenix”

Ook Gij!!!

Als in U tenminste nog een laatste vonkje enthousiasme gloeit om Uw eigen sociëteit in een feestgewaad te steken. Op voor een plan!

Vormt de voorzijde der sociëteit en tuin tot een indrukwekkende entré, biljart- en achterzaal tot de uitdrukking van Uw sociëteitsleven.

Een week is weinig tijd. Aan U snel de ideeën en bronnen van materiaal; bij ons voor inlichtingen en voor de beste kronkelende hersens een kruik met opwekkend nat.

De Versieringscommissie.

't Is winter, maar een echt Hollandsche midwinterdag; regevlagen, die als staarten aan zwarte, zware wolkenluchten worden meegesleurd en de schamele pret bederven van de laatste kinderen, die op de laatste ijskorsten in de sloten rondkrabbelen.

Binnen Delft was de toestand nog erger; geen mensch op straat en zelfs geen kind op het ijs. Slechts het griepspeek tikte hier en daar aan de huizen, vooral in de stegen en sloppen. Toen ik de tramhalte bij de Rotterdamsche Poort passeerde, zag ik echter een mensch en een kind. Snel zette ik mijn actetasch op mijn hoofd — wat mij zooals gewoonlijk onzichtbaar maakte en kwam zoo ongezien hun gesprek te weten:

„Mijnheer, hebt U geen huis?”

„Nou en of,” zei de mijnheer, die ik nu als de President van de Eeuwfeestcommissie herkende, „ik heb een reuze huis, daar drink en speel en fluit je de hele dag!” En de President floot.

„Zou ik dat niet eens mogen zien?”

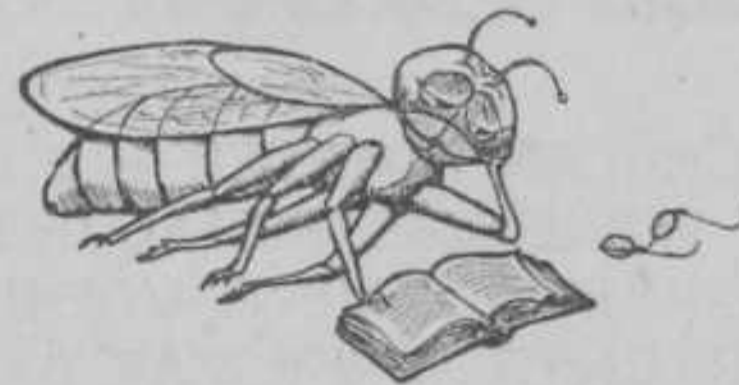
„Maar natuurlijk, Jan!” De President spreidde zijn zakdoek op het trottoir uit en samen vlogen ze weg naar de „Phoenix”. Daar ging de President naar binnen, maar toen Jan hem achterna wilde gaan, kwam hij opeens weer buiten met flikkerende brillleglazen.

„Hei daar, dat gaat zoo maar niet! Dat vraagt ideetjes om hier binnen tekomen!” Jan en een menigte vriendjes, die op een buitenkansje hoopten, trappelden van ongeduld. Hierdoor verteederde de President.

„Nou, trappel maar niet. Er zijn nog wel andere middelen om ideetjes te verkrijgen.” En hij wendde zich om naar een schare Corpsleden, vooral eerste- en tweedejaars. Deze woorden nu wenschen wij speciaal nog eens onder Uw oogen te brengen: „Kom, mijne Heeren, allemaal een ideetje, en dit arme grut kan een fijne kermis hebben in onze Sociëteit. Wendt U zich met ieder nut of onnut plan op dit gebied tot de dichtsbijzijnde Commissaris en we maken er een reuze kermis van. Dank U well!”

Teneinde er van verzekerd te zijn actief aan het Kinderfeest te kunnen deelnemen wordt den 2e- en 1e-jaarsclubs aangeraden, plannen en voorbereiden ten snelste door de Kinderfeestcommissie te doen goedkeuren.

Sub-commissie van het Kinderfeest.

Het gedenkboek dat u allen binenkort zult kopen moet en zal een uiting zijn van het leven, zooals wij dat in de Sociëteit steeds opnieuw beleven. Ook u wordt geroepen hieraan Uw bijdragen te leveren. Uw mengelwerk, een gebeurtenis of aspect van ons sociëteitsleven beschrijvende, worden zoo spoedig mogelijk op het redactieadres, Oude Delft 66a, ingewacht. Ook varia's en teekeningen, op mores of sociëteit (niet persoonlijk) slaande worden ingewacht. U hebt een kans voor de Almanak voorbij laten gaan. U kunt thans uw verzuim weer goedmaken.

Gedenkboekcommissie.

PROGRAMMA

Donderdag 27 Februari. Ontvangst van enkele groepen uit de burgerij op de Sociëteit (politie, leveranciers, vergunninghouders enz.)

Vrijdag 28 Februari Receptie van het Bestuur, I.G.O.V. borrel 12 uur Diesrede Kroegjool.

Zaterdag 1 Maart. Reunie van oud-leden.

opgeleust door muzikale en andere krachtmetingen der burgerij.

Maandag 3 Maart. Kinderfeest op de Sociëteit Phoenix. Kroegjool.

Het Bestuur van de Sociëteit Phoenix maakt bekend, dat ter voorbereiding der viering van het 100-jarig bestaan der Sociëteit de volgende Eeuwfeestcommissie is ingesteld:

F. TELLEGEN, President
J. W. M. LA RIVIERE, Secretaris
W. v. LUTTERVELT, Lid.
R. E. LAARMAN, Lid

Deze Eeuwfeestcommissie wordt bijgestaan door de volgende Subcommissie's:

Versieringscommissie:

F. TELLEGEN, President
R. TUTEIN NOLTHENIUS, Secretaris
H. G. SENF, Lid
F. L. MERJENBERG, Lid
J. DE BIE, Lid
P. v. d. HARST, Lid

Kinderfeestcommissie:

J. W. M. LA RIVIERE, President
H. C. G. LANGEMEIJER, Secretaris
J. W. VAN ZWIETEN, Lid
L. OOSTINGH, Lid
C. K. OTTO, Lid
J. VOS, Lid

Burgerijcommissie:

W. VAN LUTTERVELT, President
R. E. LAARMAN, Secretaris
J. N. VAN HALL, Lid
G. POSTMA, Lid
R. F. P. ROELL, Lid
P. J. SOER, Lid

Gedenkboekcommissie:

R. E. LAARMAN, President
L. VAN DEN HONERT, Vice-President
H. E. WESTENBERG, Secretaris
S. KORTHALS ALTES, Lid
P. CUPERUS, Lid
E. WALLER, Lid

Namens het Bestuur,
M. A. HOOLBOOM, Secretaris.

LITERAIRE KRONIEK

Rede en tijd (tijdrede).

Er is iets mis. Zeker er is iets mis. Men behoeft de wereld, zijn eigen omgeving, zichzelf, maar aan te kijken. De verschillende landen hakken elkaar in stukjes, in naam der democratie, tot redding der beschaving. Partijen en groepen gunnen elkaar het licht in de ogen niet, dit ter meerdere handhaving der (al of niet Westerse) cultuur. En als dit niet overtuigend genoeg is, wende men zich bijvoorbeeld tot de kunst der laatste tientallen jaren: scholen, stromingen en richtingen bestrijden elkander, totterdood; de een kan den ander niet begrijpen, niet waarderen, slechts bevechten. De arme outsider daarentegen voelt zich dikwijls tot geen van allen aangetrokken en houdt het maar bij Mozart, Beets en Rembrandt. Er heerst een leegte, een bloedloze verwetenschappelijking, een dermate volkomen gemis aan innerlijk leven en élan, dat velen slechts nog op de been worden gehouden door een zeker vaag plichtsbef, dat weergegeven zou kunnen worden met het „Doorlopen!” van den politieagent.

Dit verschijnsel kwam tot uiting bij allen. Het werd gezien door enkelen. Over twee van deze eenlingen gaat het thans: Huxley en Sartre.

In de vooroorlogse romans en essays van Huxley zat een grote bekoring; zijn bijtend sarcasme en feilloos scherpe analyse lieten niets ongemoeid, kenden geen genade. En aan het einde van zijn boeken had men het volkomen ontrafelde wezen van de maatschappij, de „society”, van zichzelf, in duizend-en-een partjes voor zich liggen. Die partjes zongen in koor: „alstublieft, zo bent U nou”. Verder ging Huxley niet; hij toonde de zinloosheid aan en daarmee afgelopen.

Sartre, al ziet hij er dan uit als een kikker, is eveneens een zeer schrander denkend en uitstekend schrijvend man. Ook hy zag, scherper en met minder moeite misschien — Frankrijk is inderdaad wel letterlijk en volslagen van God los — de vicieuze gang van het leven, alleen gericht op bevrediging van eigen behoeften en zonder regulerende macht of stuwende kracht. Hij heeft het gepeild en zijn conclusies getrokken. Welke daarop neerkwamen dat het niet anders kon; dat er voor den mens au fond geen waarheid met een grote W kenbaar is, dat moraal en godsdienst producten zijn van cultuur en mystiek, dat de mens nooit zal weten het goed en het kwaad, slechts zal handelen vanuit eigen troebele drijfveren; dat de mens alléén staat, reddeloos alleen in zijn bestaan; nog erger: dat de existentie van het eigen „ik” bovendien voortdurend bedreigd wordt door de anderen. „Ma chute originelle, c'est l'existence de l'autre”, aldus Sartre. En zo worden de mensen de beulen van elkaars leven, en het leven wordt een hel. Leven? Doorlopen, heren! Cirkelgang van het bestaan, want de deuren blijven gesloten; à huis clos.

„Time must have a stop” is in 1945 verschenen. 270 bladzijden is het de oude Huxley; het operatiemes flikkert. Neen, bijna de oude Huxley, want naast de spiritistische séances, dwaalt door dit boek de figuur van Bruno Rontini, den man die weet waarom hij leeft en zijn omgeving voor het raadsel van de innerlijke zekerheid en blijdschap plaatst. En dan komen de 35 pagina's „epilogue”, meesterlijk geschreven, waarin de hoofdpersoon Sebastian Barnack zijn geloofsbelijdenis (kennelijk die van Huxley) opbouwt: Inderdaad zijn alle ideeën en idealen op deze wereld waanzin, d.w.z. wanneer ze verabsoluteerd worden; „True religion concerns itself with the givenness of the timeless. An idolatrous religion is one in which time is substituted for eternity — either past time in the form of a rigid tradition, or future time, in the form of Progress towards Utopia. And both are Molochs, both demand human sacrifice on an enormous scale. Spanish Catholicism was a typical idolatry of past time. Nationalism, Communism, Fascism, all the social pseudo-religions of the twentieth century, are idolatries of future time”. En iets verder: „It is only by taking the fact of eternity into account that we can de liver thought from its slavery to life.

Velen zijn thans wel bereid de rede te relativieren, haar als een menselijk en dus gebrekkig instrument te beschouwen. Wat niet wegneemt dat drie-kwart der mensheid slechts die rede als uitgangspunt en enige maatstaf van gedachte en daad wenst te aanvaarden (of helemaal niets aanvaardt).

Doch „it is only by deliberate paying our attention and our primary allegiance to eternity that we can prevent time from turning our lives into a pointless or diabolic foolery.”

Time must have a stop.

G. M.

DE JAMMERKLACHT

De mortibus nil nisi bene.

Onlangs in de vakantie even tijd vindend om te snuffelen, snuffelde wij in de nagelaten geschriften en parperassen van den te vroeg zoo rampzalig om het leven gekomen Westra. Zonder nu te beweren, dat Westra een beminnelijk, sociaal-voelend mensch, kortom een vriend was, bleek ons toen, dat hij zich op de kritieke momenten zijns levens van de hulpvaardigheid zijner kennissen zeker kon achten. Immers, daar Westra een goed Corpslid was, had hij niet alleen enkele malen, zij het ook volkomen buiten zijn schuld een verkeerde das of hoed uit de garderobe meegepikt, maar vaker nog had hij blijkbaar ter elfder ure ontdekt, dat hem enkele boeken of dictaten ontbraken voor het tentamen dat hij binnen de kortst mogelijke tijd moest afleggen. Hiervan getuigden ten minste de stapeltjes oud papier die hij voor dit doel van de vreemdste vriendjes wist los te peuteren.

Maar vestild van bewondering, indachtig de gangbare corpsmentaliteit, bleven wij staan voor de plechtig geopende kleerkast, waarvan één plank in beslag werd genomen door zevenendertig rokdasjes, de plank daaronder door drieëntwintig stijve witte boorden en twaalf overhemden, van welke voorwerpen vrijwel geen een hetzelfde waschnummer of dezelfde naam vertoonde.

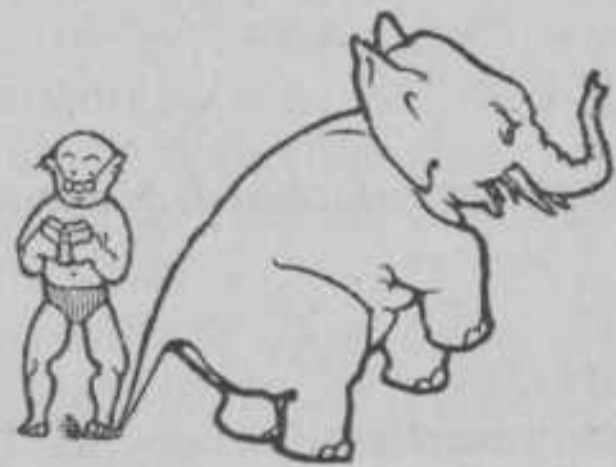
Om echter het sportieve element in het alom geliefde Vrijdagavondspel „Rokje zoeken” niet verloren te doen gaan, heeft de Redactie gemeend bovengenoemde collectie, alsmede de vier hooge hoeden en de twee gekleede jassen, in het pand aldaar aangetroffen, onderling te moeten verloofen en naar een onbekend adres te verhuizen. L. I.

Daar de positie der electriciteitsvoorziening der Societeit zeer precair is, maak ik de enkelingen die zich aan de bron van kennis en cultuur laven er op attent dat de Bibliotheek en Leeszaal voorlopig om 8 uur gesloten zijn.

Namens het Bestuur,
B. W. SANDERS, Bibliothecaris.

Rectificatie.

Tot onze spijt heeft in de drukte van het vervaardigen van het Kerstnummer een betreurenswaardige verwisseling plaats gehad. Het hoofdje „Uit het Roode Kamertje” is abusievelijk gebruikt boven een mededeeling van de D.S.A.F.V. Dit had natuurlijk moeten zijn: „Uit het donkere kamertje”.

Redactie.

Mijnheer de President van de Eeuwfeestcommissie.

Herinnert U zich nog hoe heerlijk U naar lucht hapte toen U weer vrij Uw longen kon vullen na ontdaan te zijn van des Nazi's dwangbuis? Hoe genoot U van het feit dat U zekere lieden in het openbaar weer voor schoften of zoiets kon uitmaken zonder direct neergeschoten of in een „Lager” getrapt te worden. U kon watertanden bij de idee dat U eindelijk Uw technische-, industriële-, rechts-, handels-, politieke- en andere geestelijke „maaltijden” niet meer zoo maar ploems opgekwakt kreeg, maar dat er nu eens te praten viel over de samenstelling en hoeveelheid van het geestelijk voedsel en of het U (en mij en vele anderen) wel goed zou bekomen. Ja, weet U nog?!

Toen ik dezer dagen de Sociëteit binnentrad en langs het „heilige” kastje in de hal liep, kreeg ik vrijwel accuut een maagkramp. In genoemd kastje hingen vele nieuwe lijsten, — ook U hing er, maar er was méér te zien. Onder de vele subcommissies ontwaarde ik o.a. een „kinderfeestcommissie”. Nu heb ik er niet het minste bezwaar tegen, Mijnheer de President van de Eeuwfeestcommissie, dat U met kinderen wilt spelen, c.q. laten spelen. Zooveel als U wilt, maar het zou toch wel in den geest van den nieuwen-tijd zijn, als ik van te voren op de hoogte gesteld zou worden van Uw speelplannen, of beter nog van het feit dat U wilde gaan spelen, wie ervoor moeten zorgen, dat U zult kunnen spelen, en hoe. Te meer daar ik een sterk vermoeden heb, dat ik en velen met mij U van de middelen tot spelen zullen moeten voorzien.

Niets van dit alles is geschied. Ons wordt op de zoo ge-laakte wijze gewoon maar voorgezet, dat er een kinderfeest-commissie is, — reeds geïnstalleerd (!) —, waarbij stil-zwijgend wordt aangenomen dat een ieder het ermee eens is, dat er een kinderfeest gehouden zal worden. Naderhand luidt het dan: „Gib' dem Fuhrer dein „Ja!” Met veront-schuldigingen voor deze vreeselijke uitdrukking).

Zou het niet beter zijn als U eerst een algemeene ledenver-gadering zoudt uitschrijven om daarin Uw plannen naar voren te brengen en als die al dan niet gewijzigd zijn aan-genomen, te handelen in overeenstemming met de genomen besluiten, waarna de in te stellen commissies geïnstalleerd kunnen worden; opdat de zoo gehate dictatormethoden geen ingang zullen vinden in ons Corps.

Voor de plaatsruimte en voor nog veel meer ben ik U, Mijnheer de Hoofdredacteur, onnoemelijk veel dank ver-schuldigd.

E. Th. DOUWES DEKKER.

Mijnheer Douwes Dekker,

Hoe verbaast het mij, dat U een noodkreet van Uw zoo ge-plaagd democratisch zieltje tot mij richt! In Uw vrije staat richt men aanvallen op, gevoerd beleid tot de daarvoor ver-antwoordelijken!

Mijnheer Douwes Dekker: ik ben teleurgesteld door Uw ge-brek aan onderscheidingsvermogen. Hoe slim denkt U wan-toestanden te constateeren, hoe bloemrijk weet U ze aan de kaak te stellen, en hoe weinig kent U de verhoudingen op onze Sociëteit!

Ik ben echter niet zoozéér gevallen over deze kleine informa-liteit dat ik U niet terwille zou zijn: ik heb Uw Stoepje ter hand gesteld aan den President van het Bestuur van de Socie-teit „Phoenix”, die verantwoordelijk is voor de door U ge-laakte handelingen.

U, Mijnheer de Hoofdredacteur, dankend voor de me verleen-de plaatsruimte, teeken ik,

Uw toegenegen,

F. TELLEGEN.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Vergunt U mij de aangename plicht te vervullen aan het ver-zoek van den Heer Tellegen te voldoen den Heer Douwes Dekker het een en ander te verduidelijken.

Mijnheer Douwes Dekker,

Wel duizend complimenten!!! U bent één der eerste leden van de Sociëteit, die zich rekenschap geeft van een naderend Honderd-jarig bestaan van de Sociëteit „Phoenix”!! Dat nog velen U mogen volgen!

Maar waarom heeft U zóó lang gewacht met Uw aanmerking? Slecht zes weken scheiden ons van den eersten Maart. Dit Stoepje had U reeds een maand eerder kunnen plaatsen. Of U had zelf een Algemeene Vergadering kunnen aanvragen met negen anderen, die Uw meening zijn toegedaan.

Ik heb slechts nog een aanmerking op Uw betoog in dien zin dat ik van U een critiek in andere richting wachtte: een op-bouwende critiek die zóózéér van noode is bij de organisatie van de betreffende festiviteiten! Dit Eeuwfeest wordt door de leden gevierd, niet alleen door het bestuur; de leden dienen daarom een even groot aandeel te hebben in de voorbereidingen tot het Eeuwfeest. Desbetreffende instructies zullen zij elders in dit nummer vinden.

Daarom Mijnheer Douwes Dekker, hoop ik dat eenerzijds Uw voorbeeld navolging vindt, anderzijds dat men U weet te corri-geeren.

U, Mijnheer Tellegen, van hatre dankend voor de gelegenheid die U me heeft geboden den Heer Douwes Dekker het bovenstaande mede te deelen ben ik, met gevoelens van de meeste hoogachting,

Uw

J. N. VAN HALL

President van het Bestuur van de Sociëteit „Phoenix”.

Mijnheer de H. R.,

Ware het niet reeds dat ik q.q. geïntresseerd zou zijn bij de verschijning in Uw Kerstnummer van een mededeeling omtrent een Delftsche Studenten Motorfiets, onder het hoofd-je D.S.M.C. (Delftsche Studenten Motor Cycle??), nog groter werd mijn nieuwsgierigheid toen o.a. alle namen van het bestuur van de D.S.M. hiermede gemoeid bleken te zijn. Ten top steeg echter mijn verwondering toen ik de door den secretaris van het bestuur van de D.S.M. aan een Uwer redacteurs ter hand gestelde bestuurswisseling van de D.S.M. ten ene male miste in Uw blad!

Mijnheer de H.R., klopt er misschien iets niet bij Uw re-dactie? Moet ik hier inderdaad een grenzeloze slordigheid en gebrek aan coördinatie veronderstellen? Of hebt U mis-schien toch bedoeld een geestigheid te debiteren? Maar dan had U toch zeker wel iets originelers kunnen bedenken dan een cliché van de bestuurstitulatuur van de motorclub van Sanctus Virgilius, de L.R.K.M.C. „Whooppee”.

Mijnheer de H.R., daarom wil ik dit laatste niet veronder-stellen. Omtrent Uw D.S.M.C. kunt U mij misschien per-sonlijk nog wel eens inlichtingen verschaffen. En wat de slordigheid van Uw redactie betreft: Gaarne wil ik U hel-pen de hierdoor ontstane fouten weer goed te maken en heb ik mijn secretaris verzocht U nogmaals de bestuurswis-seling van de D.S.M. ter plaatsing in de Spiegel te doen toekomen.

U ziet, ik ben niet haatdragend. In tegendeel, ik wil U zelfs nog een welgemeende raad geven: Tornt U niet aan het officiële gedeelte van de Spiegel, mijnheer de H.R., want het is de enige rubriek die Uw blad nog doet zijn: Een spiegel van het Delftsch Studenten Corps!

U dankend, mijnheer de H.R., voor de door U afgestane plaatsruimte,

G. H. Bast president D.S.M.

Rectificatie.

Met eerbiedige verontschuldigingen aan onze geachte clientèle.

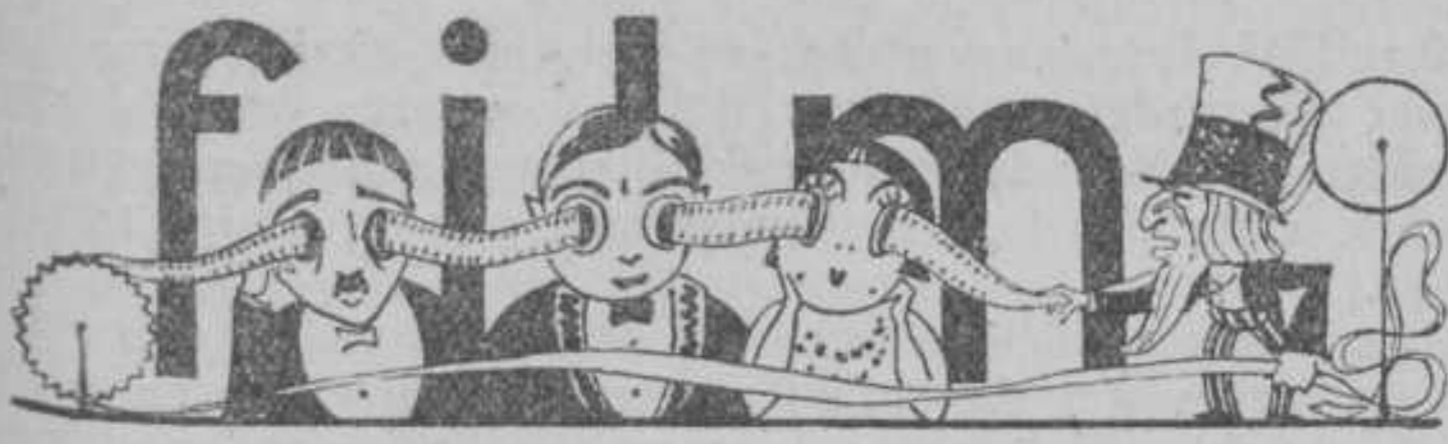
Red.

Bij de jongste bestuurswisseling op 18 December j.l. heeft het Bestuur van de Delftsche Studenten Motor-club zich als volgt samengesteld:

G. H. Bast	President
W. H. Verloop II	Secretaris
J. C. Vogel	Thesaurier
H. Asselbergs	Vice-President
B. J. Tideman	Bibliothecaris.

Namens het Bestuur der D.S.M.

W. H. VERLOOP, Secretaris.

Als ik mij zet tot het schrijven van een recensie over deze film, dan moet ik even als in gedachten met de hand over het voorhoofd strijken. Ik herinner mij noch de titel, noch kon ik ooit het steegje terugvinden, waarin een scheefgezakt huis met onbeholpen lichtreclames noodde tot binnentreden. Grauw was het pleisterwerk van de gevel, waar witte plekken als een besmettelijke ziekte over waren gestrooid, glinsterend in het licht der straatlantaarns. Binnen was het al donker en naar ik vaag waarnam stampvol. Het programma begon met de hoofdfilm en het was toen dat ik voor het eerst begreep met iets ongewoons te doen te hebben, toen namelijk de film begon zonder het gebruikelijke exposé van namen, hetgeen ik een goede inzet vond. Maar wie schetst mijn verwondering, toen prachtige opnames mij duidelijk maakten, dat de film opgenomen was, alsof de beschouwer zelf de hoofdrol speelde. De man aan de camera had als het ware het toestel veranderd in een mens met één oog en de brein van dien persoon waren wij, het publiek. Het was eerst vaag merkbaar doordat de andere rollen spraken in de richting der zaal, maar het werd plotseling overduidelijk toen wij onze gemeenschappelijke armen zagen, die gebaarden en een stemgeluid onderstreepte dat als achter uit de zaal scheen te komen. Wij staken zelfs een pijp op

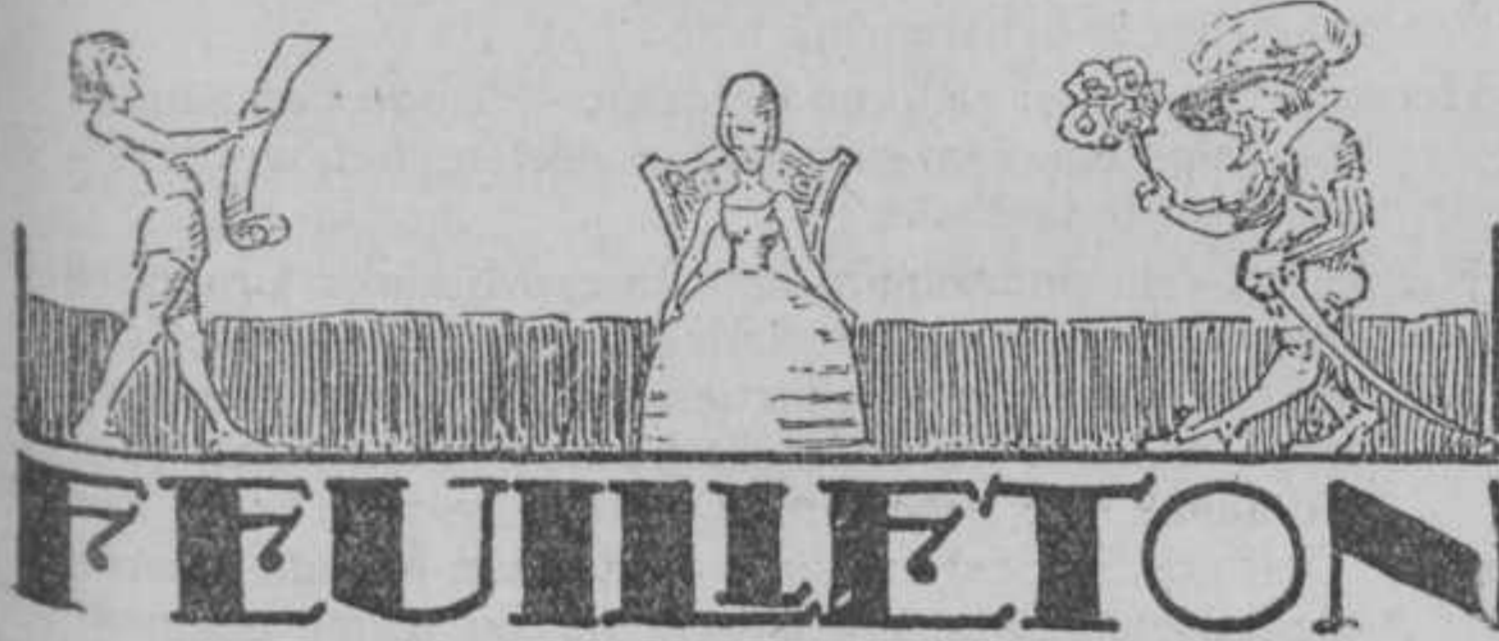
en bliezen de rookwolken over het tafeltje aan het terras, waar wij aan gezeten waren.

Een schitterend landschap, van bergen, heuvels en een meer strekte zich voor onze voeten uit. Tot mijn schrik merkte ik, dat ik aan één voet hinkte en bij het uitkleden in het zwembad, zag ik dat het een weinig misvormd was. Ik zal verder niet ingaan op het weinig omvattende verhaal, dat er op neerkwam, dat deze misvorming een belemmering vormde tot de wederkerigheid van de liefde van de beeldschone vrouw, die ik tijdens het zwemmen ontmoette en die ik bij haar minnaar wurgde na eenige weken van weerzinwekkende tweestrijd, waarin allerhande beelden mij bestormden en folterden. Onmogelijk is het tevens maar bij benadering weer te geven de gevoelens, die wij hadden, bij de duik van de hoge toren in het zwembad, het bruisende borrelende water om ons heen en de zon, blikkerende op onze crawlende armen. Daarna het meisje — o, die eene kus! — en om maar ineens tot de climax te komen, het allerakeligste moment van de moord, de wringende handen (ik merkte dat

mij het angstzweet uitbrak), maar het allervreeselijkst was het einde van deze geniale film; over wat onze handen in dierlijke woede verrichtten, gleden onze blikken naar de wand, waar een groote blikkerende spiegel hing in prachtige lijst. Het publiek gilte, want waarachtig! wij zagen onszelf.

H.S.

FEUILLETON

Het lijk in de zuurkast.

Schoon, edoch lang, lang vervlogen zijn de dagen dat het maagdomd zichzelf nog sierde en de wereld verrijkte met namen als Kunigunde, Beatrice, Hélioise, Rosalinde, Anaconda. Maar we mogen de moed niet opgeven. Voorlopig echter hebben wij slechts te maken met Pietje Massief.

Die dan bewoonde reeds lang het onbewoonbare pand 7a in een niet nader te noemen steeg. Zou iemand haar gevraagd hebben of zij wist dat zij in een rechte lijn van vaderloze kinderen afstammeling was van Sybille Massief, de heks die tijdens de slag bij Nieuwpoort geboren was, of zou Van der Zeeven het hebben gewaagd haar te vertellen dat hij hier was gekomen om zich met de doden in verbinding te stellen voor de oplossing van het Zuurkast-mysterie, dan had zij ongetwijfeld geantwoord met één van die briljante en van esprit fonkelende uitroepjes „Nou moe xal doodvalle”.

Doch er viel geen woord in de stilte waarin ectoplasma en Massief elkaar aanstaarden. Het is dan ook niet iedereen gegeven zich elken dag te verlustigen in het aanschouwen van wat bij gebrek aan beter als „een geest” wordt aangeduid. Evenmin ziet men dagelijks een, wat het hair betreft, ravenzwarte maagd op blote voeten, die door een ingewikkeld stelsel van kettingen en gewichten aanzienlijk in hun bewegingsvrijheid worden beknopt.

De klok op de schoorsteenmantel tikte traag de seconden af en van der Zeeven's brein bereikte een conclusie: een kruisverhoor.

„Gelukkig Nieuwjaar” zei hij, „Does crime pay?”

„You bet!” graptaste zij terug.

Associaties zijn een raar ding en daarom vroeg hij losjes:

„Het elastiekje?”

Het resultaat was verbluffend. Zij sperde de ogen open, kromp ineen, verschoot van kleur.

„Het is gelogen! Hij heeft het gedaan!” En zij wees. Door de zich langzaam openende deur loerde de loop van een stengun.

Ongeveer terzelfder tijd drongen door de zwaar eiken deuren van het privé-vertrek van den waarnemend Hoofdcommissaris van Politie (bijgenaamd de Snor, omdat hij mank liep) geluiden naar buiten die er op wezen dat men het daarbinnen niet eens was.

De feiten dan, waren in het kort de volgende:

Ongeveer twee weken was het nu geleden dat per post op het Hoofdbureau een uitgebreid dossier met foto's werd bezorgd, waaruit onbetwistbaar kwam past te staan dat mejuffrouw Pieterella Massief, woonachtig no 7a van een steeg die nu eenmaal niet nader te noemen is, tijdens de bezetting op een fiets zonder achterlicht geallieerde piloten over de grens had gesmokkeld.

Het sprak wel vanzelf dat een dergelijk flagrant verkeersdelict, ook al was het dan niet gepleegd bij klaarlichten dag, niet ongestraft kon blijven. Ook dan echter zou nog tot een eenvoudige boete beperkt zijn gebleven wanneer het gerucht niet tot de langorige instanties in den Haag was doorgedrongen. En verder, met als gevolg nu deze vergadering op het hoofdbureau van Uolitie, waar tegenwoordig waren..

... een ambtenaar van de Belgische Invoerrecht en Accijns die dat „meske wel es efkes onderhaande zou wille neme”. Allee, zulle!

... een (hooggeplaatst) ambtenaar van het Ministerie van Buitenlandsch Zaken die sprak van „het aan gevaren blootstellen van geallieerde onderdanen tijdens den oorlog door onverantwoordelijke en misdadige elementen, waardoor de internationale betrekkingen” enz.

.... een vertegenwoordiger van den Bond van Opnieuw Illegale werkers die het adres kwam vragen;

... een vertegenwoordiger van het Bureau Internationale Onveiligheid: „Had zij het recht dit te doen? Was zij aangesloten geweest bij de groep van Kleine Pim of Oude Dorus? Nou dan!”

.... Een ambtenaar van het Rijksbureau van Non-ferro metalen die „nopens het te dien tijde regerende vervoers-, laat staan uitvoersverbod...”

Vele handen strekken zich uit naar Pietje en maakten geen licht werk. Tenslotte, na een langdurige, verwarde en onvruchtbare discussie, besloot de waarnemend hoofdcommissaris aan de verhitte woordenwisseling een eind te maken. Hij tekende met een vermoeid gebaar het bevel tot onmiddellijke inhechtenisneming en voorgeleiding van Mej. Pieterella Massief.

(Bij vergelijkende proeven ter bepaling van de rekbaarheid van het begrip „Corpslid” heeft het „gevonden elastiekje” het moeten afleggen. De behandeling van dit onderwerp is daarom opnieuw uitgesteld. Nog even geduld!)

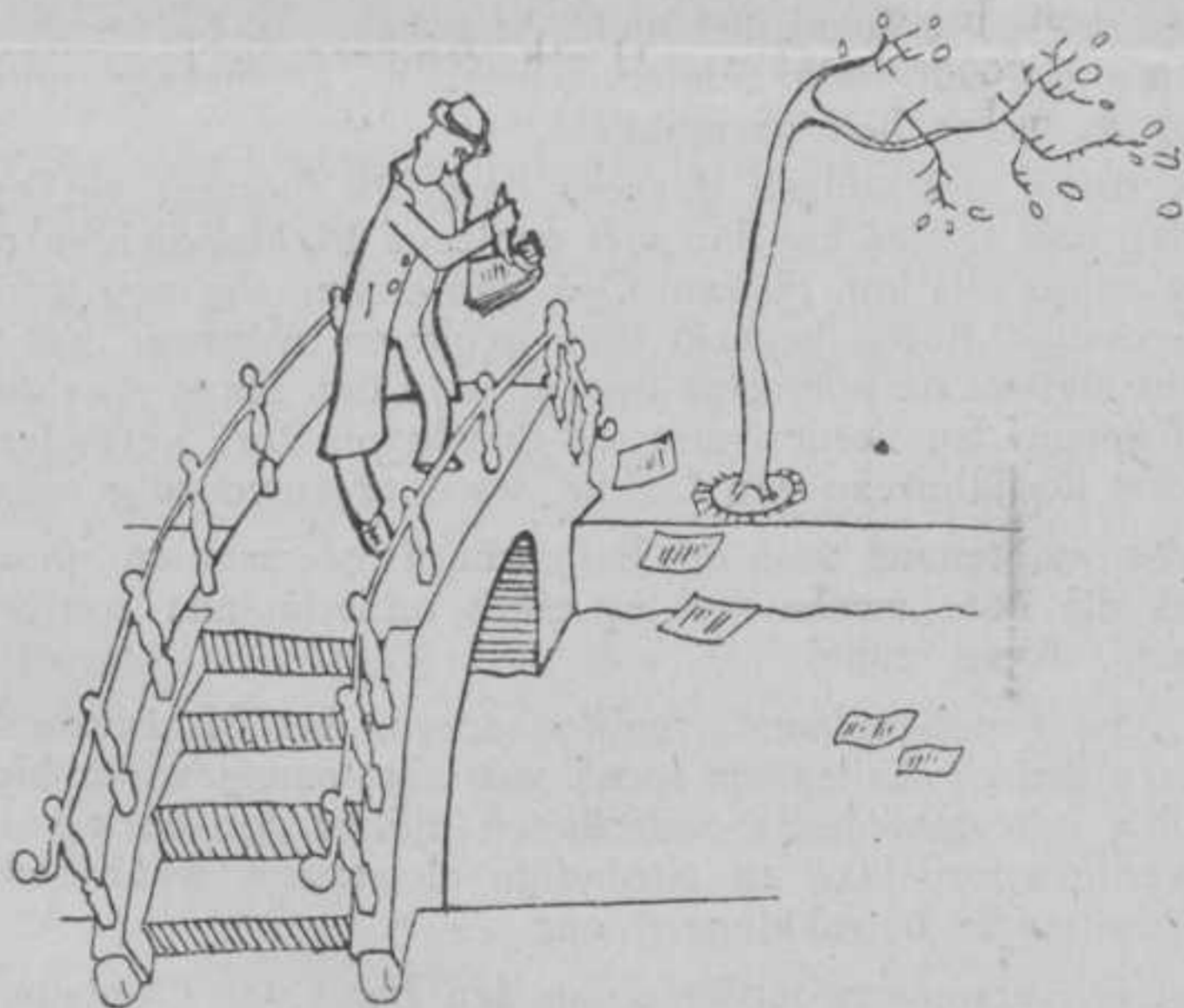
(Wordt vervolgd)

Het Bestuur brengt onder de aandacht van de leden, dat de Heer D. C. T. Modderman bereid is gevonden, op Donderdag 23 Januari a.s. na afloop van een gemeenschappelijke borrel en maaltijd, de leden van de S.C.V. iets te verhalen van zijn *Ervaringen op Hippisch gebied*. (De borrel begint om 6.30 uur.)

Op Vrijdag 21 Februari zal de Studenten Caroussel Vereniging te Delft, voor het eerst sinds vele jaren een *uitvoering* organiseeren. Al zal de noodige soberheid in acht worden genomen, toch verwacht het Bestuur van de leden, dat zij zich van het groote belang hiervan bewust zijn en het hunne hieraan zullen bijdragen. Geeft U op voor de te rijden nummers, waarvan het Bestuur er nog eenige in petto heeft, dagelijks bij het Bestuur of aan de Carousseltafel, die nog steeds des Donderdags bij het weerklinken van de Bovenetzaalbel op het Dispuut begint (een enkele maal in de Billardzaal) en waar aller belangstelling na de hierboven genoemde evenementen gericht zal dienen te worden op de Interacademiale, die dit jaar zeker door Delft gewonnen kan worden, als U zich nu al begint voor te bereiden.

Namens het Bestuur,
J. E. WATERMAN, Secretaris.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Staat U mij toe, dat ik eenige woorden richt tot den President van de commissie tot redactie van den Delftschen Studenten Almanak van het jaar 1947.

Mijnheer de President,

Eenvoud is het kenmerk van het ware. Er bestaan echter twee soorten eenvoud, niet alleen een eenvoud in de goede, maar ook in de kwade zins des woords.

En beide zijn ze op de Almanak van toepassing. Hoe eenvoudig zijn de verslagen, die der ondervereenigingen zijn wel bijzonder beknopt en waarom zoo zakelijk. Hoe eenvoudig zijn de teekeningen, vaak fijn en raak geschetst; alleen het filmpje is iets voor een prentenboek of een reclamestunt voor spoorboekjes en bovendien wil de mus met Phoenix allures voor mij niet behoorlijk vliegen omdat ze me geregeld uit de handen schiet.

Maar hoe simpel is het mengelwerk in al zijn opgeschroefde taal van verwrongen zinnen en spitsvondigheden. Zijn er nu onder de ruim 1.100 Corpsleden niet méér met litteraire gaven?

Harm W. Leimsen vertoont ze wel en ik zie hunkerend uit naar zijn verdere publicaties. Bij het doorlezen van al dat gemengel is het me dan ook vaak volkomen duister en onbegrijpelijk, maar daarin ben ik misschien niet de eenige in mijn jaar.

Misschien zal mij later het oog ontsloten worden, dan zal ik beter inzien wat dit stuk Corpstraditie beteekent en zal ik mij misschien de nu nog vreemde schrijfrant aangeleerd hebben.

De adreslijst heeft het varia wel ernstig verdrongen, ze doet me onwillekeurig denken aan een doopregister, maar daar kunt U niets aan doen.

En ten slotte dit: wil het goud op het rood bij U ook niet houden?

U mijnheer de Hoofdredacteur, dankend voor de verleende plaatsruimte.

F. W. CRAANDIJK.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Vergun mij de plaatsruimte den Heer Craandijk antwoord te doen toekomen.

Mijnheer Craandijk,

Het is goed van U te vernemen. Maar droef en vermoeiend is het te moeten lezen hoe U de waarden in dit leven en gezegden in den volksmond op de kop probeert te draaien met het bineste buiten. Immers: eenvoud is niet het kenmerk van het ware.

Het ware — dat is: het zijnde — bestaat zeker en minstens uit een tweevoud: pool en tegenpool, die samen de eenheid van het ware vormen.

Het ware — dat is: het wezenlijke — duldt weliswaar styleering en vereenvoudiging in vorm, maar niet in norm, want dat is het waarlijk ware.

Het ware — dat is: ziel van de geest — moge dan aangeleerd zijn als som van éénevoudige deelen, het wordt onderzonden in veelheid.

Het ware — ja, inderdaad, het ware, Mijnheer Craandijk, te wenschen, dat gij nu eindelijk eens zoudt beseffen, dat de Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten Almanak tot opdracht heeft: samenstelling van den Almanak, die geacht mag worden te zijn: beeld van het Delftsch Studenten Corps — dus zijn Maagd waardig — de samenstelling, dat is, wat ik zou willen noemen: het „zich doen ontvangen”, vervolgens keuring van copietenslotte doen uitgeven in drukvorm. Gij valt ons nu aan op het in de uitgave vastgelegde oordeel van goed — of afkeuring, dat door genoemde Commissie is uitgesproken. En over dat oordeel valt niet te praten, omdat het niet steunt op overwegingen, maar op één overtuiging. Toch praat Gij, zelfs schriftelijk. En ik wil U het volgende zeggen.

Het ware bevorderlijk voor U te weten, dat lezen is: herschrijven en opnieuw beleven van wat den auteur aanleiding gaf tot zijn schrijven; en dus niet: het maken en herkauwen van het volledig uitgezegde schriftuur. Met deze kennis zult Gij tusschen de regelen van het wellicht zakelijk gehouden verslag, gezelligheid vinden of een moeilijk bevochten overwinning. Ook zal — in dit licht bezien — de onbegrijpelijke duisternis, die het Mengelwerk bij U bracht, aan U duidelijk worden als Uw duister wanbegrip. Dan zoudt Gij ook de varia (substantivum plurale adiectivi: varii) als toepasselijke toevalligheid apprecieeren boven het lichten van de doopcel. Dan zal het goud op de band houden. En dan zult Gij bewust en niet meer onwillekeurig, integendeel keurig uit Uw groezelige handen laten opvliegen de Phoenix in een vlucht zoo hoog en wijd, dat Gij U verheugen kunt met hem die de Societeit bestieren en eenige anderen.

Het ware te wenschen, dat Gij met mij tot de overtuiging kwam, dat het ware het kenmerk van de eenvoud is, en dat dus, wijl Gij mij verwijt, dat de verslagen, het Mengelwerk, de Varia en het goud op de band ondeugelijk zijn van maaksel gij een critiek levert, die zóó veelvuldig is, dat zij onwaar is.

Het ware U een behoefte nader te komen tot haar aan wie dit Boek gewijd is: de Maagd van het Delftsch Studenten Corps; want haar te benaderen — en hier word ik persoonlijk — dat is je ware.

Dit zij genoeg voor vandaag en voor U.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Heb dank voor de plaatsruimte die Gij me wel hebt willen innruimen. Met gevoelens van de meeste hoogachting voor U en de leden Uwer Commissie.

M. H. LUBBERS.

Almanak 1947.

Wie kent niet de spanning en de bekoring, die uitgaan van den eersten blik in een pas verschenen Almanak?

Zelfs het meest objectieve Delftsche Corpslid zal niet kunnen ontkennen, dat hij, als vanzelfsprekend, iets goeds verwacht, iets geestigs, iets pittigs, iets waardevols — het neusje van de zalm van geestelijk, artistiek en literair kunnen.

Zoo ook is aanvankelijk zijn instelling bij een nadere kennis-making met de D.S. Almanak voor het jaar 1947.

De altijd weer keurige roode band — hoewel iets donkerder dan zijn voorgangers — met een, zij het ook iets te ingewikkeld en daardoor niet in één oogopslag begrijpelijk vignette in goud-op-druk noodden ons het boek nieuwsgierig en zorgvuldig te gaan bekijken.

Even schrikken we van een los papiertje, dat bijna op den grond valt. Het is een gebruiksaanwijzing, gedrukt in rood op papier, dat stellig voor andere doeleinden bestemd was. Als we het knorrige gedichtje lezen, lachen we even. Het ligt er dik op — de redactie heeft ons bij de neus willen nemen. Aardig grapje!

Maar dan valt ons ineens meer bijzonders op: een keurige bladwijzer — de eerste in 93 keer. Goed idee. Toch wel een vindingrijke redactie.

We bladeren gespannen verder —. Na de gebruikelijke Odijk-foto grijnst ons een opbollende Societeit tegen, gevat in de cijfers 93. Jammer om met zó'n krabbeltje een almanak te beginnen.

Gelukkig strookt een goed uitgevoerde kalender weer met onze optimistische instelling ten aanzien van de kwaliteit van deze almanak.

En dan: Gedenkdagen, verjaardagen van leden van het Koninklijk Huis, feest- en treurdagen, P.T.T., titulatuur — alle eindigend met vignettes, welker aardige icëëen veel vergoeden van hun artistiek gemis.

Dat het Corps ook nog leden telt, die in staat zijn oorspronkelijk en artistiek te zijn, getuige het titelblad van het hoofdstuk: Delftsch Studenten Corps.

De pedanterie (of was het slordigheid?) van de redactie op blz. 41 en 49 in het midden latend, belanden we weer op bekend terrein: de dispuutgezelschappen.

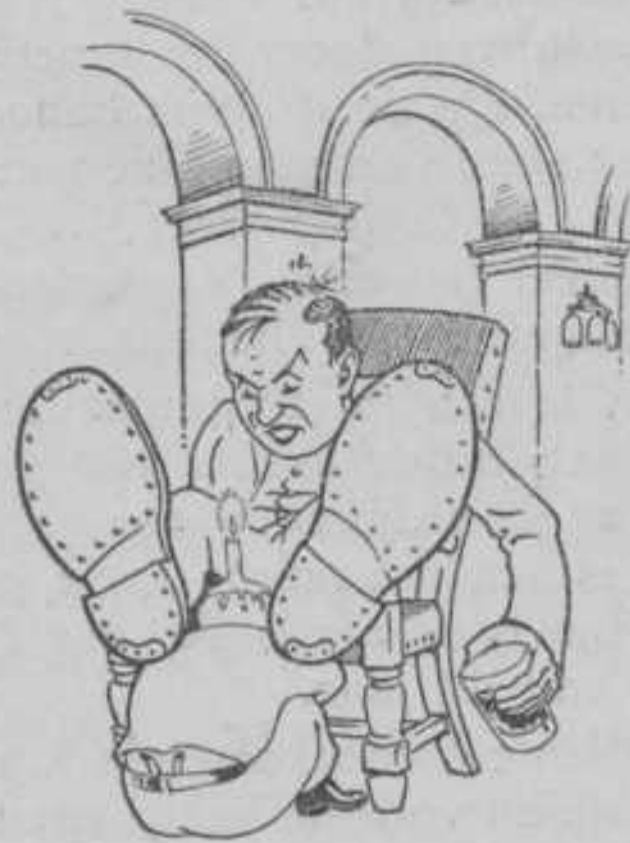
Vermelding verdiend het na dit gedeelte geplaatste teekeningetje op blz. 69. Eenigszins onverwacht abrupt bereiken we de bladzijden, die het boek zijn roode kleur verleen: Vervolg op de geschiedenis van het D.S.C. Moge ik uit de eerste alinea citeren: „Het D.S.C. maakte het afgelopen jaar een jaar van opbouw door, die het stapje na stapje zoover bracht, dat men nu kan zeggen: het D.S.C. leeft weer...” Dit geeft ons hoop, neen brengt ons in de overtuiging, dat deze Almanak goed moet zijn. Want vindt een Corps niet steeds zijn afbeelding in zijn eigen Almanak? Deze logische waarheid wordt vrijwel telkenjare weer bewezen.

Het Senaatsverslag is dan ook geheel in overeenstemming met bovengenoemde beweringen. Bovendien getuigen de „muizen” en vooral de teekening op blz. 107 van goede scherts.

Het „Spiegel” verslag is waarschijnlijk alleen voor de redactie zelve bedoeld.

Bijzonder goed mag het verslag der Societeit „Phoenix” genoemd worden. Dit zij een voorbeeld van een ronde en luimige chronologie, die toch zijn eigen stijl weet te behouden. De kop (blz. 114) en de eierhoofden (blz. 116, 121 en 126) zijn krachtig van lijn en oorspronkelijk van gedachten. De

andere prentjes door dit verslag halen helaas het geheel erg omlaag, evenals de bijzonder zwakke teekening op blz. 130. Deze wekt echter even de herinnering op aan het brillante groenen tooneel.

Tot zoover kunnen we gemiddeld tevreden zijn over dit roode boek.

Maar dan komt het:

Odinverslag. Een voorbeeld hoe het niet moet. Een tooneel van zouteloze wansmaak, van gewilde, opgeschroefde en gezochte, gezwollen stijl. Waarom laat de redactie een dergelijk wanproduct in haar Boek toe? Beter ware het, indien onmachtigen verslagen moeten schrijven het te laten bij een doodgewone chronologische opsomming van feiten.

Niet, dat Odin een erg groote uitzondering maakt op het merendeel der daarop volgende verslagen. Zij kunnen een beschouwer in twijfel brengen over de zoojuist aangehaalde uitspraak in de 1e alinea van de Geschiednis van het D.S.C. Vrije Studie zit zoo diep in de put, dat zij aanvankelijk den lezer gaat toespreken en daardoor afwijkt van de te bezigen verslag-vorm. Het doorsnee-verslag in deze almanak is gewoon slecht. Gelukkig, dat er nog groote tegenstellingen aan te wijzen zijn tusschen de verslagen van Corpsverenigingen: „Laga heeft gedreund” is kenmerkend voor de wind, die door de plezierige, vertellende trant van een jaar Laga-geschiedenis waait. Jammer, dat het Corps leden bezit, die gedeelten van een goede prent van Heath Robinson slecht copieëren om er een Laga-hoofdje van te maken.

En dan is er nog een verslag vermeldenswaard: „Tooneel”. Ook hier spreekt een stem, die op een levende vereeniging steunt.

Wat de teekeningen tusschen de verslagen betreft wil ik nog wijzen op het eenvoudige vignette op blz. 172, dat waar-

schijnlijk van dezelfde kunstzinnige hand is als dat op blz. 253. De teekeningen bij „Apollo” prevaleeren het verslag zelf

bij stukken, evenals het hoofdje van IJclub bij haar nietswaardig verhaaltje.

Tot zoover de verslagen en het grootste deel van de teekeningen.

Het is gemiddeld geen verheugende toon, die ik hier over heb meenen te moeten neerschrijven. Verslagen van Corpsverenigingen worden geschreven door de functionarissen in het Corps, door diegenen, die de dragers behoorden te zijn van dat Corps, dat „het stapje na stapje zoover bracht, dat men nu kan zeggen: het D.S.C. liep weer...”

Ik meen het tegendeel bewezen te vinden in de verslagen van onderverenigingen in de almanak voor 1947.

We zijn aangeland in een interregnum. Dreef het Corps in 1945 nog grootendeels op de kracht van vele ouderen, 1946 was het jaar dat zij hun functies aan jongeren overlieten. De oude generatie is net niet meer —, de jongste is nog niet aan de beurt. Daarom is de almanak voor 1946 zoo oneindig veel beter dan die van dit jaar.

Slechts enkele, incidenteel voorkomende krachten, hetzij „te” jong of „te” oud zorgden voor de lichtpunten in dit boekwerk.

— Niet de redactie is de schuld van dit débacle. Zij heeft te ontvangen, te selecteren en aan te vullen. Haar taak is moeilijker dan die van menige voorgaande redactie. Zij ontving niet of ontving iets slechts. En uit minder geslaagde stukken is het moeilijk om te kiezen. Gebrek aan tijd is verder een euvel, waaraan iedere redactie schijnt te moeten lijden. Eén voorbeeld slechts wil ik noemen, dat typeerend mag zijn voor een te gehaaste en een dus te weinig selectief kritische redactie: het flesch-ton-kruik mannetje op blz. 191. 't Is te zielig om naar te kijken. Echt iets voor een H.B.S.-krantje Zoo ook het hoofdje boven „Motorclub”.

Bijzonder geraffineerd geteekend, maar helaas wat vervelend is echter de tekening op blz. 196.

Wij zijn nu genaderd tot het hoofdstuk: Delftsche Studenten Raad. De titelbladprent is nauwelijks een beschouwing waard. Geestig van opzet en idee is daarentegen de feutende man-met-den-bijbel onder het verslag van Sanctus Virgilius. Een serie „oogen” tusschen de Studieverenigingsverslagen mag grappig-onsmakelijk zijn, maar zij getuigt niet van eenig teeken-talent.

Het volgende hoofdstuk, Technische Hoogeschool, opent met een afgezaagd titelblad. De redactie heeft deze rubriek bruik-

baarder weten te maken door toevoeging van alfabetische lijsten van docenten en repetitoren.

Tenslotte het mengelwerk. Zooals de Corpsverenigingsverslagen een blik doen werpen op het gemiddelde kunnen van functionarissen in dit Corps, zoo bevat het mengelwerk werken van zijn werkelijke geestelijke dragers. Het is verheugend, aan het einde van deze almanak te ontdekken, dat al is het niveau van het Corps ver afgezakt, er toch nog extreme krachten te vinden zijn, die het aanzien van dit roode boek weten op te beuren uit de diepte. Kijk naar „Een grote geest”. Studentenscherts ten top en geschreven met meesterlijke verbeelding! Lees „Reunie na den oorlog”. Het bloeit van begin tot het einde door zijn ronde bewoordingen en gedachten.

Luister naar de klankrijke taal in de eerste coupletten van „Escapade”. Een goede poging, die helaas bij het derde couplet wat zwak wordt en in de volgende coupletten niet meer het beginpeil kan bereiken. En zoo zijn er meer gedichten, meer proza ook, die lezenswaard genoemd mogen worden.

Aan het eind van deze beschouwing gekomen is het beslist noodzakelijk de meesterlijk geteekende film te vermelden, die vogel „Phoenix” in een 50-tal prentjes een eeuw laat vliegen door een almanak voor een bijzonder jaar.

Rest mij nog enkele pagina's Varia te beschouwen met een „Maybe,” alvorens mij te storten in een onbehaaglijk dikke adreslijst.

v. L.

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

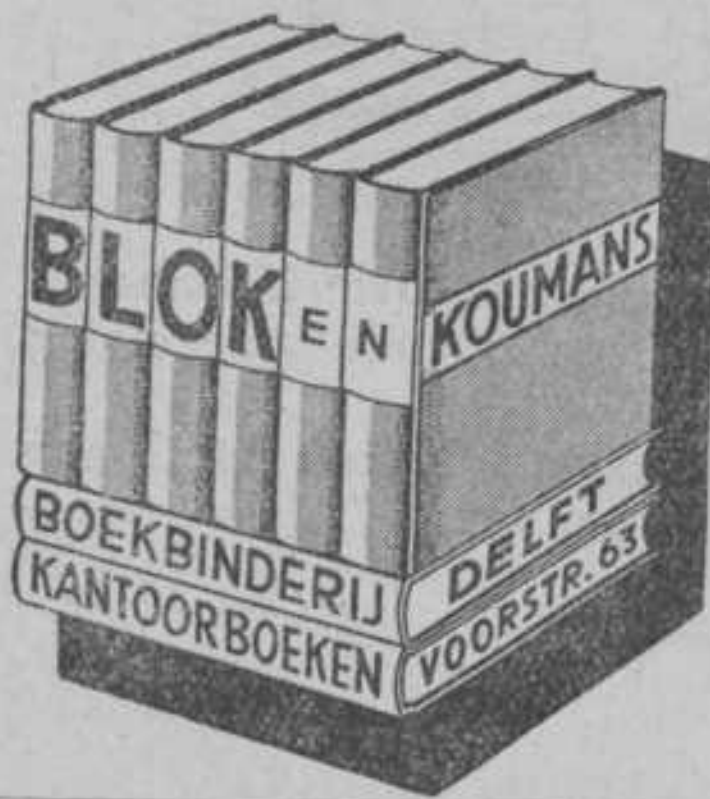
Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagentschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

Stoomblekerij
Chemische Wasscherij

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

Fa. H. C. JANSSEN
Noordeinde 38-40 - Delft

Stalhouderij en
Luxe Autoverhuur

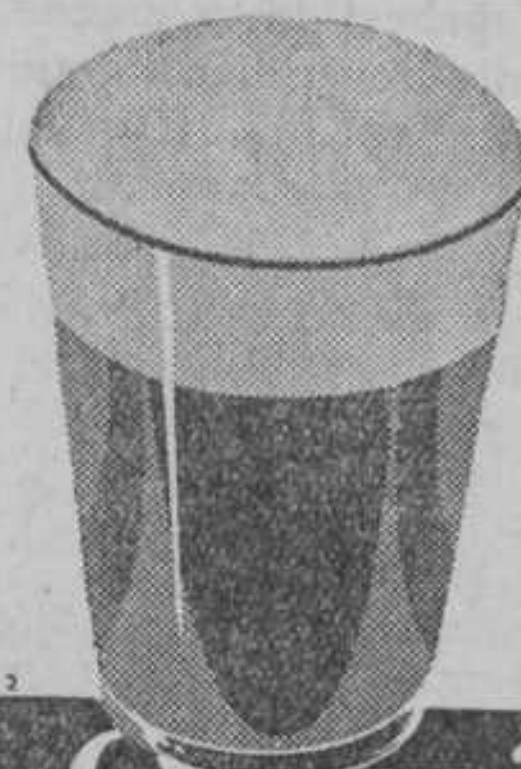
Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.
Dag en nacht geopend.

Telefoon 499

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom